

2, 6.

N. STEINGRÍMUR THORLÁKSSON
RITSTJÓRI.

Mai 1907.

BLÓMIÐ OG SÓLARGEISLINN.

Lengi var sólargeislinn búinn að faðma og kyssa blómið. Honum var svo ant um, að það gæti orðið stórt og fallett og öllum til ánægju. Því honum þótti vænt um það. Enda hafði blóminu farið vel fram. Það var orðið lang-fallegasta blómið.

Allir, sem sáu það, dáðust að því og sögðu: „Nei, sko blómið að tarna! Hvað það er yndislegt og elskulegt! Og hvað það angar!“ Og þeir önduðu hrifnir að sér hressandi loftinu—teiguðu það í stórum teigum. Og andlitin á þeim urðu eins og eintómt sólskin. Svona mikil unun var þeim að því, að drekka í sig loftið. Það var sólargeislinn, sem kom fram í andlitunum á þeim. En þeir þökkuðu blóminu. Þótti enn þá vænna um það. Og dáðust enn þá meir að því.

Þeir, sem voru skáld, orktu nú um blómið lofkvæði. Söngmenn sungu um það lofsöngva. Ræðumenn fluttu því lofræður. Og þeir, sem ekki voru neitt af þessu, töluðu um það á hverndagsmáli sínu eins loflega og þeim var unt.

En blómið breyttist nú. Það þoldi ekki alt lofið. Fór nú að finna til sín. Því fanst það vera orðið einhver fyrirtaksgersemi. Til þess hafði það ekki fundið neitt áður. Hafði